

“भीठे बच्चे- पावन बनेर गति-सद्गतिको लायक बन। पतित आत्मा गति-सद्गतिको लायक हुँदैन। बेहदका बाबाले तिमीलाई बेहदको लायक बनाउनु हुन्छ।”

प्रश्न:- पिताव्रता कसलाई भनिन्छ? त्यसको मुख्य निशानी सुनाऊ?

उत्तर:- पिताव्रता ऊ हो, जो बाबाको श्रीमतमा पूरा चल्छ। अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्छ, अव्यभिचारी यादमा रहन्छ। यस्ता सपूत बच्चाहरूले नै सबै कुराको धारणा गर्न सक्छ। उसको चिन्तन सेवाप्रति सदा चलिरहन्छ। उसको बुद्धिरूपी पात्र पवित्र हुँदै जान्छ। उसले कहिल्यै पनि सम्बन्ध-बिच्छेद गर्न सक्दैन।

गीत:- मुझको सहारा देने वाले...

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूले कृतज्ञता प्रकट गर्छन् नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। सबैले एकै प्रकारले कृतज्ञता प्रकट गर्दैनन्, जो राम्रो निश्चयबुद्धिका हुन्छन् र जो बाबाको सेवामा दिलोज्यान एवं अति प्रेमपूर्वक उपस्थित हुन्छन्, उनीहरूले नै भित्रबाट कृतज्ञता प्रकट गर्छन्- बाबा कमाल छ हजुरको, हामीले त केही पनि जानेका थिएनौं। हामी त लायक थिएनौं- हजुर सँग मिल्नको लागि। त्यो त अवश्य हो, मायाले सबैलाई नालायक बनाइदिएको छ। उनीहरूलाई थाहा छैन स्वर्गको लायक कसले बनाउँछ र नर्कको लायक कसले बनाउँछ? उनीहरूले त सम्झन्छन्- गति एवं सद्गति दुवैको लायक बनाउनु हुन्छ बाबाले। नत्र, त्यहाँको लायक कोही छँदै छैन। स्वयं भन्छन् म पतित छु। यो दुनियाँ नै पतित छ। साधु-सन्त आदि कसैले पनि बाबालाई जान्दैनन्। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनु भएको छ। कायदा पनि छ बाबाले नै आएर परिचय दिनु छ। यहाँ नै आएर लायक बनाउनु छ, पावन बनाउनु छ। त्यहाँ बसेर यदि पावन बनाउन सक्नु हुन्थ्यो भने फेरि यति नालायक बन्थ्यो नै किन?

तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै निश्चयबुद्धि छन्। बाबाको परिचय कसरी दिनु पर्छ- यो पनि अक्कल हुनु पर्छ। शिवाय नमः पनि अवश्य छ। उहाँ माता-पिता सर्वोच्च हुनु हुन्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकर त रचना हुन्। उनीहरूलाई रचना गर्ने अवश्य पिता हुनु पर्छ, माता पनि हुनु पर्छ। सबैका परमपिता परमात्मा त एक हुनु हुन्छ अवश्य। निराकारलाई नै परमात्मा भनिन्छ। रचयिता सदा एकै हुनु हुन्छ। सबै भन्दा पहिला त परिचय दिनु पर्छ परमात्माको। यो युक्तियुक्त परिचय कसरी दिने- यो पनि बुझ्नु छ। भगवान् नै ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ, उहाँले नै आएर राजयोग सिकाउनुभयो। उहाँ भगवान् को हुनु हुन्छ? पहिला परमात्माको परिचय दिनु छ। बाबा पनि निराकार हुनु हुन्छ, आत्मा पनि निराकार छ। उहाँ निराकार बाबा आएर बच्चाहरूलाई वर्सा दिनु हुन्छ। कसैद्वारा त सम्झाउनु हुन्छ नि। नत्र राजाहरूको राजा कसरी बनाउनुभयो? सत्ययुगी राज्य कसले स्थापना गर्‍यो? स्वर्गका रचयिता को हुनु हुन्छ? अवश्य स्वर्ग स्थापक परमपिता परमात्मा नै हुनु पर्छ। उहाँ निराकार हुनु पर्छ। सबै भन्दा पहिला पिताको पहिचान दिनु पर्छ। कृष्णलाई एवं ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पिता भनिदैन। उनीहरूलाई त रचना गरिन्छ। जब सूक्ष्मवतनवासीलाई पनि रचना गरिन्छ, ती पनि रचना हुन् फेरि स्थूलवतनवासीलाई भगवान् कसरी भन्ने। गायन गरिन्छ देवताय नमः, त्यो हो शिवायः नमः, मुख्य हो नै यो कुरा। अब प्रदर्शनीमा त घरी-घरी एउटै कुरा सम्झाइदैन। यो त एक-एकलाई राम्रो सँग सम्झाउनु पर्छ। निश्चय गराउनु पर्छ। जो आए पनि

उनीहरूलाई पहिला यो बताउनु पर्छ— आउनुहोस् तपाईंहरूलाई बाबाको साक्षात्कार गराउँछौं। बाबाबाट नै तिमीलाई वर्सा मिल्नु छ। बाबाले नै गीतामा राजयोग सिकाउनु भएको हो। कृष्णले सिकाएका होइनन्। बाबा नै गीताका भगवान् हुनु हुन्छ। नम्बरवन कुरा हो यो। कृष्ण भगवानुवाच होइन। रुद्र भगवानुवाच वा सोमनाथ, शिव भगवानुवाच भनिन्छ। हरेक मनुष्यको जीवन कहानी आ-आफ्नै हुन्छ। एक सँग अर्काको मिल्दैन। त्यसैले जो आए पनि सबै भन्दा पहिला यो कुरालाई सम्झाउनु पर्छ। सम्झाउने मूल कुरा यो हो। परमपिता परमात्माको कर्तव्य यो हो। उहाँ बाबा हुनु हुन्छ, यिनी बच्चा हुन्। उहाँ स्वर्ग स्थापक पिता हुनु हुन्छ, यी स्वर्गका राजकुमार हुन्। यो बिल्कुल स्पष्ट गरेर सम्झाउनु छ। मुख्य हो गीता, त्यसैका आधारमा नै अरू शास्त्र छन्। सर्वशास्त्रमयी शिरोमणी भगवत गीता हो। मनुष्यले भन्छन् तिमीले शास्त्र, वेद आदिलाई मान्छौ? अरे, हरेकले आफ्नो धर्म शास्त्रलाई मान्छन्। सबै शास्त्रहरूलाई कहाँ मान्छन्। हो, सबै शास्त्र हुन् अवश्य। तर शास्त्रलाई जान्नु भन्दा पनि पहिला मुख्य कुरा हो बाबालाई जान्नु जसबाट वर्सा प्राप्त हुनु छ। वर्सा शास्त्रहरूबाट मिल्दैन। वर्सा मिल्छ बाबाबाट। बाबाले जो ज्ञान दिनु हुन्छ, वर्सा दिनु हुन्छ, त्यसको पुस्तक बनेको छ। सबै भन्दा पहिला त गीतालाई धारण गर्नु छ। गीताका भगवान् को हुनु हुन्छ? त्यसमा नै राजयोगको कुरा आउँछ। राजयोग अवश्य पनि नयाँ दुनियाँको लागि हुन्छ। भगवान् आएर पतित त बनाउनु हुन्न। उहाँले त पावन महाराजा बनाउनु छ। सबै भन्दा पहिला बाबाको परिचय दिएर यो लेखाऊ— अवश्य म निश्चय गर्छु उहाँ हाम्रो पिता हुनु हुन्छ। सबै भन्दा पहिला सम्झाउनु छ शिवाय नमः, तिमी माता-पिता... महिमा पनि उहाँ बाबाको नै छ। भगवानले भक्तिको फल पनि यहाँ आएर दिनु छ। भक्तिको फल के हो, यो तिमीले जानेका छौ। जसले धेरै भक्ति गरेको हुन्छ, उसैलाई नै फल मिल्छ। यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन। तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ। सम्झाइन्छ— तिमी बेहदका माता-पिता उहाँ हुनु हुन्छ। जगत् अम्बा, जगत् पिताको पनि गायन गरिन्छ। एडम एवं ईवलाई त मनुष्यले जानेका छन्। ईवलाई मदर भन्ने गर्छन्। सही अर्थमा उहाँ को हुनु हुन्छ, यो कुरा कसैले जान्दैनन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। हो, कसैले तुरुन्तै त बुझ्दैन। पढाइमा समय लाग्छ। पढ्दा-पढ्दै गएर अधिवक्ता बन्छन्। लक्ष्य उद्देश्य अवश्य छ, देवता बन्ने हो भने सबै भन्दा पहिला बाबाको परिचय दिनु छ। गायन पनि गर्छन् तिमी माता-पिता... अनि फेरि भन्छन् पतित-पावन आउनुहोस्। तब पतित दुनियाँ एवं पावन दुनियाँ केलाई भनिन्छ, के कलियुग अझ ४० हजार वर्ष रहन्छ? ठिकै छ, पावन बनाउने त उहाँ एक बाबा हुनु हुन्छ नि। स्वर्ग स्थापना गर्नेवाला हुनु हुन्छ परमपिता परमात्मा। कृष्ण त हुन सक्दैनन्। उनले त वर्सा लिएका छन्। कृष्ण हुन् स्वर्गका राजकुमार अनि शिवबाबा हुनु हुन्छ स्वर्गका रचयिता। उनी हुन् रचना, प्रथम राजकुमार। यो पनि स्पष्ट गरेर ठूला-ठूला अक्षरमा लेख्नु पर्छ, त्यसपछि तिमीलाई सम्झाउन सहज हुन्छ। रचयिता एवं रचनाको परिचय हुन्छ। रचयिता नै ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ। उहाँले नै राजयोग सिकाउनु हुन्छ। उहाँ कुनै राजा हुनु हुन्न, उहाँले राजयोग सिकाएर राजाहरूको पनि राजा बनाउनु हुन्छ। भगवानले राजयोग सिकाउनु भएको हो, श्रीकृष्णले राज्य पद पाएका हुन्, उनले नै गुमाएका हुन्, फेरि उनले नै पाउनु पर्छ। चित्रहरूद्वारा धेरै राम्रो सँग सम्झाउन सकिन्छ। बाबाको कर्तव्य अवश्य हुनु पर्छ। श्रीकृष्णको नाम राख्नाले भारतवर्ष कौडी जस्तो बनेको छ। शिवबाबालाई चिनेपछि भारतखण्ड हीरा जस्तो बन्छ। तर जब बुद्धिमा बस्छ— यहाँ हाम्रो बाबा हुनु हुन्छ। बाबाले सबै भन्दा पहिला नयाँ स्वर्गको दुनियाँ रचना गर्नुभयो। अहिले त यो पुरानो दुनियाँ हो।

गीतामा छ राजयोग। वेलायतवाला पनि चाहन्छन्— राजयोग सिकौं। गीताबाटै सिकेका हुन्। अहिले तिमीले जानेका छौ, कोशिश गर्छौं अरूलाई पनि सम्झाउँ— पिता को हुनु हुन्छ? उहाँ सर्वव्यापी हुनु हुन्। यदि सर्वव्यापी भए फेरि राजयोग कसरी सिकाउनु हुन्छ? यस भूलको बारेमा धेरै चिन्तन चल्नु पर्छ। जो सेवामा तत्पर रहन्छन् उनैलाई नै यो चिन्तन चल्नेछ। धारणा पनि तब हुन्छ जब बाबाको श्रीमतमा चल्नेछौ, अशरीरी भव, मन्मनाभव भइरहने छौ, पतिव्रता वा पिताव्रता बन्छौ अथवा सपूत बच्चा बन्छौ।

बाबा आज्ञा गर्नुहुन्छ— जति हुनसक्छ यादलाई बढाउँदै जाऊ। देह-अभिमानमा आएपछि तिमीले याद गर्दैनौ न बुद्धि पवित्र हुन्छ। भनिन्छ शेरनीको दूधको लागि सुनको भाँडो चाहिन्छ। यसमा पनि पिताव्रता बर्तन चाहिन्छ। अव्यभिचारी पिताव्रता धेरै कम छन्। कसैले त बिल्कुलै जान्दैनन्। साना बच्चा जस्तै हुन्छन्। बस्न त यही बसेका हुन्छन् तर केही पनि सम्झदैनन्। जसरी बच्चाहरूलाई बचपनमै विवाह गरिदिन्छन् नि। काखमा बच्चालाई लिएर विवाह गराइन्छ। एक अर्कामा मित्रता हुन्छ। धेरै प्रेम भयो भने तुरुन्तै विवाह गराइदिन्छन्, यहाँ पनि यस्तै हो। सगाई गर्छन् तर बुझ्न भने केही पनि बुझ्दैनन्। हामी मम्मा बाबाको बनेका छौं, उहाँहरूबाट वर्सा लिनु छ। केही पनि जान्दैनन्। आश्चर्य छ नि। ५-६ वर्ष रहेर पनि फेरि बाबालाई अथवा पति सँग सम्बन्ध बिच्छेद गरिदिन्छन्। मायाले यति धेरै सताउँछ।

त्यसैले सबै भन्दा पहिला सुनाउनु पर्छ— शिवाय नमः। ब्रह्मा, बिष्णु, शंकरका रचयिता पनि यहाँ हुनु हुन्छ। ज्ञानका सागर यहाँ शिव हुनु हुन्छ। त्यसैले अब के गर्नु पर्छ? त्रिमूर्तिको छेउमा ठाउँ खाली छ, त्यसमा लेख्नु पर्छ— शिवबाबा र कृष्ण दुवैको कर्तव्य नै अलग छ। पहिला जब यो कुरा सम्झाउँछौ तब बुद्धिको कपाट खुल्छ। अरू पढाइ हो भविष्यको लागि। यस्तो पढाइ कुनै हुँदैन। शास्त्रबाट यो अनुभव हुन सक्दैन। तिम्रो बुद्धिमा छ— हामीले पढ्छौं सत्ययुग आदिको लागि। पढाइ पूरा हुन्छ अनि हाम्रो अन्तिम परीक्षा हुन्छ। गएर राज्य गर्नेछौं। गीता सुनाउनेले यस्ता कुरा बुझाउन सक्दैनन्। पहिला त बाबालाई जान्नु छ। बाबाबाट वर्सा लिनु छ। बाबा नै त्रिकालदर्शी हुनु हुन्छ, अरू कुनै मनुष्य दुनियाँमा त्रिकालदर्शी छैन। वास्तवमा जो पूज्य छ उही फेरि पुजारी बन्छ। भक्ति पनि तिमीले गरेका छौ, अरू कसैले जान्दैनन्। जसले भक्ति गरेका छन् उनै पहिला नम्बरमा ब्रह्मा फेरि ब्रह्मा मुखवंशावली हुन्। आफै पूज्य यिनै बन्छन्। पहिला नम्बरको पूज्य नै फेरि पहिला नम्बरमा पुजारी बनेका छन्, फेरि पूज्य बन्छन्। भक्तिको फल पनि पहिला उनैलाई मिल्छ। ब्राह्मण पनि पढेर फेरि देवता बन्छन्— यो कहीं लेखिएको छैन। भीष्म पितामह आदिलाई थाहा त भएको थियो— यिनद्वारा ज्ञानवाण हान्न लगाउनेवाला कोही अरू छ। यो सम्झन्छन् अवश्य— कुनै तागत छ। अहिले पनि भन्छन् कुनै तागत छ जसले यिनीहरूलाई सिकाउँछ।

बाबा देख्नुहुन्छ यी सबै मेरा बच्चाहरू हुन्। यी आँखाबाट नै देखिन्छ। जसरी पितृ (श्राद्ध) खुवाउँछन् अनि आत्मा आउँछ र देख्छ— यो फलाना हो। खाएपछि आँखा आदि उनैका जस्ता बन्छन्। अस्थायी ऋण लिन्छन्। यो भारतमा नै हुन्छ। प्राचीन भारतमा सबै भन्दा पहिला राधे-कृष्ण थिए। उनीहरूलाई जन्म दिनेवाला उच्च गनिदैन। उनीहरू त कम पास भएका हुन् नि। महिमा सुरु हुन्छ कृष्णबाट। राधे-कृष्ण दुवै आ-आफ्ना राजधानीमा आउँछन्। उनीहरूको माता-पिताको भन्दा बच्चाहरूको नाम उच्च छ। कति अनौठो कुरा छ। गुप्त खुशी रहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म साधारण तनमा नै आउँछु। यति धेरै माताहरूको

२०७५ मंसिर ५ बुधबार २१-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

समूहलाई सम्हाल्नु छ त्यसैले साधारण तन लिएको हो, जसबाट खर्च चलिरहन्छ। शिवबाबाको भण्डारा हो। भोला भण्डारी, अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको पनि हो अनि फेरि गोद लिइएका बच्चाहरू छन्, उनीहरूको पनि सम्हाल हुँदै आउँछ। यो त बच्चाहरूले नै जानून्।

सबै भन्दा पहिला जब सुरु गर्छौं तब भन शिव भगवानुवाच— उहाँ सबैका रचयिता हुनु हुन्छ फेरि कृष्णलाई ज्ञानका सागर, परमपिता परमात्मा कसरी भन्न सकिन्छ? लिखत यस्तो स्पष्ट होस् जो पढ्दा राम्रो संग बुद्धिमा बसोस्। कसैकसैलाई त बुझ्नलाई नै दुई तीन वर्ष लाग्छ। भगवानले आएर भक्तिको फल दिनु छ। ब्रह्माद्वारा बाबाले यज्ञ रचनुभयो। ब्राह्मणहरूलाई पढाउनुभयो, ब्राह्मणबाट देवता बनाउनुभयो। फेरि तल आउनु नै छ। धेरै राम्रो सम्झाउनु छ। पहिला यो सिद्ध गरेर बताउनु छ— श्रीकृष्ण हेविनली प्रिन्स हुन्, हेविनली गड फादर होइनन्। सर्वव्यापीको ज्ञानबाट बिल्कुलै तमोप्रधान बनेका छन्। जसले बादशाही दिनुभयो उहाँलाई बिर्सिएका छन्। कल्प-कल्प बाबाले राज्य दिनु हुन्छ र फेरि हामीले बाबालाई बिर्सिन्छौं। धेरै आश्चर्य लाग्छ। सारा दिन खुशीमा नाच्नु पर्छ। बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अव्यभिचारी पिताव्रता भएर रहनु छ। यादलाई बढाउँदै बुद्धिलाई पवित्र बनाउनु छ।
- २) बाबाको युक्तियुक्त परिचय दिने विधि निकाल्नु छ। विचार सागर मंथन गरेर परमात्मालाई सिद्ध गर्नु छ। निश्चयबुद्धि बनेर सेवा गर्नु छ।

वरदानः— स्व-उन्नतिको यथार्थ चशमा लगाएर उदाहरण बन्ने अलबेलापनबाट मुक्त भव

जो बच्चाहरूले स्वयंलाई केवल विशाल दिमागको नजरले चेक गर्छन्, उनीहरूको चशमा अलबेलापनको हुन्छ, उनीहरूलाई जति पनि गरेका छौं त्यो धेरै नै गरेका छौं भन्ने देखिन्छ। म यी-यी आत्माहरू भन्दा राम्रो छु धेरथोर कुनै कमी कमजोरी त महारथीमा पनि छ। तर जो सच्चा दिलले स्वयंलाई चेक गर्छन् उनीहरूको चशमा यथार्थ स्व-उन्नतिको हुनाले केवल बाबा र स्वयंलाई नै हेर्छन्, दोस्रो, तेस्रोले के गर्छ— यो हेर्दैनन्। मलाई बदलिनु छ, केवल यही धुनमा रहन्छन्। उनीहरू अरूको लागि उदाहरण बन्छन्।

स्लोगनः— हदलाई सर्व वंश सहित समाप्त गरिदियौं भने बेहदको बादशाहीको नशा रहन्छ।